

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ

ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

ΦΡΕΓΙΑ ΣΑΜΠΣΟΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΟΛΓΑ ΓΚΑΡΤΖΟΝΙΚΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Απρίλιος 1962

Ο Φρανκ την είδε από το παρμπρίζ, όταν το λεωφορείο έκανε στάση στον σταθμό Κλάπαμ Κόμον.

Το κορίτσι στεκόταν στη στάση του λεωφορείου φορώντας φαρδύ παντελόνι, σακάκι τούντ που έμοιαζε αντρικό και έναν μαύρο μπερέ, φορεμένο στραβά, ενώ από κάτω πρόβαλλε ο χείμαρρος των κόκκινων μαλλιών της. Ποτέ ξανά δεν είχε δει κάποιο κορίτσι να κυκλοφορεί με τέτοια αμφίεση, αγορίστικη και θηλυκή συνάμα. Από το μπροστινό κάθισμά του, στον επάνω όροφο του λεωφορείου, ο Φρανκ διέκρινε φευγαλέα δύο πράσινα μάτια κάτω από τον μπερέ και ένιωσε την καρδιά του να χτυπάει πιο δυνατά.

Το λεωφορείο με τον αριθμό 88 έκανε στάση, το κορίτσι επιβιβάστηκε και εξαφανίστηκε από το οπτικό του πεδίο. Ο Φρανκ άκουσε τον εισπράκτορα στον κάτω όροφο να χαιρετάει τους επιβάτες, καθώς πλήρωναν το εισιτήριό τους, και φαντάστηκε το κορίτσι να παίρνει το εισιτήριό του και να βρίσκει μια θέση στον κάτω όροφο. Άραγε έπρεπε να

κατέβει κάτω; Παρέμεινε εκεί αναποφάσιτος. Τότε ένωσε κάτι να κινείται πίσω του και από δεξιά του είδε φευγαλέα ένα τουίντ σακάκι. Έμεινε σύζυλος, έχοντας το κεφάλι του στραμμένο μπροστά, προς το παρμπρίζ, ωστόσο είδε με την άκρη του ματιού του το κορίτσι να κάθεται στο άδειο κάθισμα, απέναντί του στον διάδρομο. Το κορίτσι άφησε την τσάντα του στα πόδια του, έκλεισε τα μάτια και έβγαλε έναν ηχηρό αναστεναγμό.

Το λεωφορείο απομακρύνθηκε από τη στάση και πήρε να ανηφορίζει την Κλάπαμ Χάι Στριτ. Το κορίτσι δεν κουνήθηκε από τη θέση του ούτε άνοιξε τα μάτια, έτσι ο Φρανκ κατάφερε να του ρίξει μερικές κλεφτές ματιές. Υπέθεσε ότι ήταν μερικά χρόνια μικρότερη, ίσως δεκαοκτώ δεκαεννέα χρονών, παρόλο που διέθετε την αυτοπεποίθηση ενός ανθρώπου με τα διπλάσια χρόνια. Ήταν ασυνήθιστα ψηλή, με μακρύ, λεπτό λαιμό και αδρό, μυτερό πιγούνι. Το δέρμα της ήταν χλωμό, έμοιαζε πορσελάνινο, και από κοντά μπορούσε να διακρίνει ότι τα μαλλιά της είχαν το χρώμα της μαρμελάδας πορτοκάλι που πουλούσαν οι γονείς του στο κατάστημά τους. Καθώς το λεωφορείο πλησίαζε στο Στόκγουελ, το κορίτσι εξακολουθούσε να παραμένει ακίνητο και ο Φρανκ είχε αρχίσει να αναρωτιέται μήπως είχε αποκοιμηθεί, όταν, εντελώς ξαφνικά, άνοιξε τα μάτια και έστρεψε το κεφάλι προς το μέρος του.

«Το 'χεις συνήθειο να κοιτάζεις επίμονα τα κορίτσια στο λεωφορείο;»

Ο Φρανκ αιφνιδιάστηκε τόσο πολύ, που ένωσε να κοκκινίζει.

«Εγώ... ε...» τραύλισε σαν σχολιαρόπαιδο, όπως ακριβώς ένιωσε ξαφνικά. «Με συγχωρείς».

Τον κοίταξε με τα καστανοπράσινα μάτια της και ο Φρανκ είδε μια υποψία χαμόγελου να τρεμοπαίζει στο πρόσωπό της. Θεέ μου, γελούσε μαζί του.

«Είναι αγένεια. Δεν σου έμαθε τρόπους η μητέρα σου;»

«Με συγχωρείς» είπε πάλι ο Φρανκ. Η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή και έβαλε το χέρι στην τσέπη του για να βγάλει το βιβλίο του, σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να βάλει τέλος σε εκείνη τη βασανιστική στιγμή. Καθώς την ένιωθε να τον παρατηρεί, άνοιξε βιαστικά το βιβλίο σε μια τυχαία σελίδα, παριστάνοντας ότι διάβαζε.

«Τι βιβλίο είναι αυτό;» τον ρώτησε.

«Εμ... ο τίτλος του είναι *Στον δρόμο*. Του Τζακ...» Δίστασε, γιατί δεν ήταν σίγουρος πώς προφερόταν το επίθετο. «Κέρ-ου-ικ».

«Λέει τίποτα;»

Ξάφνου, ο Φρανκ είχε την έντονη αίσθηση ότι η απάντησή του ήταν ζωτικής σημασίας, ότι είχε τη μοναδική ευκαιρία να διορθώσει την κάκιστη πρώτη εντύπωση που είχε κάνει. Αλλά το πρόβλημα ήταν ότι το βιβλίο δεν του άρεσε πραγματικά. Το είχε δανειστεί από κάποιον φίλο του που λάτρευε οτιδήποτε αμερικάνικο, και μάλιστα το είχε παραγγείλει από τη Νέα Υόρκη. Ο φίλος του είχε εγκωμιάσει το σύγχρονο στιλ του βιβλίου και ύστερα είχε πει κάτι για τους ποιητές του μπιτ κινήματος, παρ' όλα αυτά ο Φρανκ δυσκολευόταν με τη χαοτική και αλλόκοτη αφήγησή του και μετά βίας είχε καταφέρει να διαβάσει πέρα από τις δέκα πρώτες σελίδες.

«Ναι, είναι φοβερό. Είναι αμερικάνικο. Ο συγγραφέας είναι μέλος της γενιάς των μπιτ».

Ο Φρανκ ήλπιζε ότι αυτά τα λόγια θα τον έκαναν να ακουστεί ώριμος και σοφιστικέ, αλλά είδε ότι στο πρόσωπό της εξακολουθούσε να υπάρχει εκείνη η υποψία χαμόγελου.

«Τι γίνεται στο βιβλίο;»

«Ε, βασικά ξεκινάει ένα ταξίδι. Στον δρόμο».

«Ναι, αυτό το κατάλαβα από τον τίτλο. Και μετά τι;»

«Γνωρίζεται με κόσμο και πηγαίνει σε πάρτι και... ε...»

Ο Φρανκ προσπάθησε να θυμηθεί τι άλλο του είχε πει ο φίλος του για το βιβλίο, αλλά αυτή η νεαρή γυναίκα είχε μετατρέψει το μυαλό του σε πουρέ. Τον κοιτούσε σιωπηλή, δίχως καμία πρόθεση να τον βγάλει από τη δύσκολη θέση του.

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν το έχω προχωρήσει πολύ» παραδέχτηκε, διακρίνοντας έναν αναστεναγμό ήττας στην ίδια του τη φωνή.

Το κορίτσι δεν είπε τίποτα, απλώς έβαλε το χέρι στην τσάντα του, έβγαλε ένα μεγάλο σημειωματάριο και ένα μολύβι και άρχισε να σκισάρει κάτι. Ο Φρανκ την περίμενε να ξαναμιλήσει, αλλά συνειδητοποίησε με μια αίσθηση απογοήτευσης ότι τον είχε βαρεθεί και ότι η συζήτησή τους είχε λήξει.

Το λεωφορείο συνέχισε την πορεία του διασχίζοντας την οδό Σάουθ Λάμπεθ, προς τη διασταύρωση Βόξολ. Ο Φρανκ ήθελε πώς και πώς να την περιεργαστεί λίγο ακόμα, αλλά, όποτε κοιτούσε προς το μέρος της, εκείνη φαινόταν να το αισθάνεται και του ανταπέδιδε το βλέμμα:

έτσι εκείνος παραιτήθηκε και έμεινε να κοιτάζει το παρμπρίζ. Είχε την επώδυνη αίσθηση ότι το κορίτσι μπορεί να κατέβαινε ανά πάσα στιγμή από το λεωφορείο και, καθώς πλησίαζαν κάθε στάση, η ανάσα του κοβόταν φοβούμενος ότι θα ήταν αυτή. Ωστόσο το κορίτσι δεν έφυγε και ο μοναδικός ήχος που ακουγόταν ήταν αυτός του μολυβιού του στο χαρτί.

Εντέλει, όταν δεν άντεξε άλλο, ο Φρανκ στράφηκε προς το μέρος της.

«Τι γράφεις;»

«Ορίστε;» έκανε εκείνη, δίχως να σηκώσει το βλέμμα από το σημειωματάριο.

«Σε ρώτησα τι γράφεις».

«Δεν γράφω».

«Μα...»

«Ορίστε». Το κορίτσι έσκισε με μια θεατρική κίνηση τη σελίδα από το σημειωματάριο και την έτεινε προς το μέρος του. Ο Φρανκ πήρε το χαρτί και το γύρισε διστακτικά, αβέβαιος για αυτό που επρόκειτο να δει.

Ήταν το σκίτσο ενός νέου και, με ένα τίναγμα, σαν να τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα, ο Φρανκ συνειδητοποίησε ότι ήταν εκείνος. Είχε αποδώσει τα μαλλιά του στην εντέλεια, τον τρόπο που χτένιζε τη φράντζα του με ζελέ, για να στέκεται ψηλά, καθώς και τα μεγάλα αυτιά και τη στραβή μύτη που είχε κληρονομήσει από τη μητέρα του. Ωστόσο, με κάποιον τρόπο, είχε πάρει όλα τα ιδιόμορφα χαρακτηριστικά του και τα είχε κάνει να μοιάζουν, ουσιαστικά, όμορφα.

«Αυτό είναι—» Η φωνή του βγήκε τσιριχτή, σαν μικρού αγοριού, και ο Φρανκ ζάρωσε.

«Είναι πολύ πρόχειρο» είπε εκείνη, παίρνοντας ένα πακέτο τσιγάρα από την τσάντα της και βγάζοντας ένα τσιγάρο.

«Μου φαίνεται απίστευτο που το ζωγράφισες τόσο γρήγορα».

«Μου αρέσει να σκισάρω στο λεωφορείο». Άναψε ένα σπύρτο και κατόπιν το τσιγάρο της με μια βαθιά ρουφηξιά. «Πάντα υπάρχει ενδιαφέρουσα ποικιλία από μοντέλα, και επιπλέον έχεις την αγωνία ότι ποτέ δεν ξέρεις πότε θα κατέβουν».

«Είναι υπέροχο».

«Δεν είναι από τα καλύτερά μου» απάντησε εκείνη, απορρίπτοντας το κομπλιμέντο με μια κίνηση του χεριού που κρατούσε το τσιγάρο. «Σου αρέσει η τέχνη;»

Για μια ακόμα φορά, ένιωσε ότι η απάντηση ήταν σημαντική. Ο Φρανκ άνοιξε το στόμα του για να την παραμυθιάσει, αλλά σταμάτησε τον εαυτό του.

«Φοβάμαι ότι δεν ξέρω πολλά από τέχνη. Η οικογένειά μου δεν ενδιαφερόταν ποτέ ιδιαίτερα γι' αυτή».

Περίμενε από εκείνη να τον κοροϊδέψει, αλλά την είδε έκπληκτος να χαμογελάει, ετούτη τη φορά με ζεστασιά.

«Έτσι είναι και ο γέρος μου. Η ιδέα που έχει για την τέχνη είναι τα καρτούν της *Daily Mirror*. Προσπάθησε να με σταματήσει από το να πάω στη σχολή Καλών Τεχνών».

«Δεν είναι ότι δεν με ενδιαφέρει. Απλώς δεν ξέρω από πού να αρχίσω. Όλα αυτά είναι κάπως... τρομακτικά».

«Το ξέρω ότι μπορεί να φαίνεται έτσι, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι. Οποιοσδήποτε μπορεί να χαρεί την τέχνη. Γι' αυτό είναι τόσο συναρπαστική».

Ο Φρανκ δεν ήταν βέβαιος ότι συμφωνούσε. Η στάση των γονιών του απέναντι στην τέχνη ήταν ίδια με τη στάση τους απέναντι στον κινηματογράφο ή το θέατρο: επρόκειτο για επιπολαιότητες, τις οποίες μπορούσαν να απολαύσουν μόνο όσοι διέθεταν πολύ χρόνο ή χρήμα.

«Και πώς έμαθες να ζωγραφίζεις, αφού δεν σπουδάζεις στην Καλών Τεχνών;»

«Μα εκεί σπουδάζω».

«Νόμιζα πως είπες ότι ο πατέρας σου σε απέτρεψε».

«Προσπάθησε, αλλά εγώ έφυγα από το σπίτι και πήγα ούτως ή άλλως. Μετακόμισα σε μια φίλη στο Κλάπαμ και δουλεύω ημιαπασχόληση σε ένα κατάστημα με ρούχα – εκεί πηγαίνω τώρα. Ουσιαστικά, η οικογένειά μου με αποκήρυξε».

Πέταξε το τσιγάρο της κάτω και το έσβησε πατώντας το με το παπούτσι της. Ο Φρανκ την παρακολουθούσε με δέος. Παρόλο που ο ίδιος ήταν είκοσι δύο χρονών, δεν θα διανοούνταν καν να παρακούσει έτσι τους γονείς του. Ο πατέρας του θα τον σκότωνε.

«Είσαι πολύ πιο γενναία από εμένα» είπε.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Στην πραγματικότητα, δεν είναι γενναιότητα. Δεν είχα επιλογή. Το μόνο που ήθελα να κάνω στη ζωή μου ήταν να ζωγραφίζω».

«Και τι θα κάνεις όταν τελειώσεις τη σχολή;»

«Θα γίνω καλλιτέχνης».

Ο τρόπος που πρόφερε τη λέξη έστειλε ένα ρίγος στη ραχοκοκαλιά του. Ποτέ του δεν είχε γνωρίσει κάποιον καλλιτέχνη, και αυτό την έκανε να μοιάζει ακόμα πιο εξωτική και υπέροχη.

Το λεωφορείο πέρασε την πλατεία Πάρλιαμεντ και ο Φρανκ κοίταξε από το παράθυρο το αβαείο του Γουέστμινστερ. Οι γονείς του τον είχαν φέρει εδώ όταν ήταν δεκατριών, για να ενωθούν με το πλήθος που ζητωκραύγαζε στη στέψη της βασίλισσας. Ήταν μία από τις λίγες φορές που τους θυμόταν να κλείνουν το μαγαζί. Φαντάστηκε να στρέφεται τώρα προς το μέρος των γονιών του και να τους λέει ότι δεν ήθελε άλλο να δουλεύει εκεί: ότι είχε πιο μεγάλα όνειρα από το να στέκεται πίσω από έναν πάγκο για το υπόλοιπο της ζωής του. Κοίταξε απέναντί του το κορίτσι που άναβε ένα ακόμα τσιγάρο. Πώς θα ήταν άραγε να είναι σαν εκείνη, να έχει τόσο ισχυρή την αίσθηση κάποιου σκοπού, ώστε να ρισκάρει την οικογένειά του γι' αυτόν; Του ήρθε να απλώσει το χέρι και να αγγίξει το μπράτσο της, να απορροφήσει λίγη από εκείνη την αχαλίνωτη αυτοπεποίθηση.

«Εσύ τι κάνεις;» τον ρώτησε, όταν το λεωφορείο έστριψε στη Γουάιτχολ.

«Ω, απλώς δουλεύω στο μαγαζί των γονιών μου».

«Σου αρέσει;»

«Όχι, το μισώ. Αλλά εκείνοι περιμένουν να αναλάβω την επιχείρηση».

«Και εσύ τι θέλεις να κάνεις;»

«Υπόσχεσαι πως δεν θα γελάσεις;»

«Ορκίζομαι στη ζωή μου» του είπε με πρόσωπο τόσο σοβαρό, που εκείνος χαμογέλασε.

«Θέλω να γίνω ηθοποιός». Καθώς πρόφερε αυτές τις λέξεις, ο Φρανκ συνειδητοποίησε ότι ήταν η πρώτη φορά που τις έλεγε δυνατά.

«Είμαι σίγουρη πως θα γινόσουν καλός ηθοποιός» είπε το κορίτσι. Ο Φρανκ κοίταξε προς το μέρος της, για να δει αν τον δούλευε, αλλά το πρόσωπό της εξακολουθούσε να είναι σοβαρό. «Μάλιστα φέρνεις λιγάκι στον Ροκ Χάντσον, στην ταινία *Τα μυστικά της κρεβατοκάμαρας*».

«Πολύ μου άρεσε αυτή η ταινία. Την είδα δύο φορές».

Την πρώτη φορά είχε συνοδέψει τη Ρόζαμουντ Γκριν και τη δεύτερη φορά πήγε μόνος και μπήκε στα κλεφτά στον κινηματογράφο, από φόβο μην τον πάρει κανένα μάτι που είχε πάει σε αισθηματική ταινία χωρίς κορίτσι.

«Πηγαίνω στον κινηματογράφο όσο πιο συχνά μπορώ» είπε. «Έχω δει σχεδόν όλες τις ταινίες που προβλήθηκαν στο Ιλέκτρικ Πάλας».

«Ε τότε, έχεις ήδη αρχίσει να διδάσκεισαι υποκριτική» επισήμανε εκείνη. «Τώρα δεν μένει παρά να το πεις στους γονείς σου».

«Μακάρι να ήταν τόσο απλό».

«Δεν θα είναι, αλλά σου το υπόσχομαι ότι δεν θα το μετανιώσεις. Στο κάτω κάτω, ζούμε μόνο μία φορά».

Το λεωφορείο είχε φτάσει στο τέρμα της Γουάιτχολ και η πλατεία Τραφάλγκαρ εμφανίστηκε μπροστά τους.

«Ξέρεις, αν το εννοείς σοβαρά ότι θέλεις να μάθεις για την τέχνη, αυτό είναι ένα καλό μέρος για να αρχίσεις» είπε το κορίτσι, καθώς το λεωφορείο έστριβε αριστερά μπροστά από τη Στήλη του Νέλσον.

«Από την πλατεία Τραφάλγκαρ;»

«Όχι. Από την Εθνική Πινακοθήκη». Έδειξε ένα μεγάλο

κτίριο με τρούλο στο βάθος της πλατείας. Ο Φρανκ το είχε δει δεκάδες φορές στο παρελθόν, αλλά δεν του είχε δώσει ποτέ σημασία. «Εκεί μέσα υπάρχουν πάνω από δύο χιλιάδες πίνακες από ολόκληρο τον κόσμο».

«Δύο χιλιάδες; Πώς προλαβαίνει να τους δει κανείς σε μία επίσκεψη;»

«Δεν προλαβαίνει» του απάντησε. «Η είσοδος είναι δωρεάν, επομένως μπορείς να την επισκεφτείς όσες φορές θέλεις. Θα μπορούσα να περάσω ώρες εκεί μέσα, κοιτάζοντας έναν μόνο πίνακα».

Ο Φρανκ έριξε στο κορίτσι ένα βλέμμα όλο δυσπιστία. «Περνάς ώρες κοιτάζοντας έναν πίνακα; Δεν βαριέσαι;»

«Κάθε άλλο. Υπάρχει κάποιος πίνακας με τίτλο *Βάκχος και Αριάδνη*, ενός καλλιτέχνη που λέγεται Τιτσιάνο· πρέπει να έχω περάσει μέρες ολόκληρες κοιτάζοντάς τον. Κάθε φορά βλέπω κάτι καινούριο».

«Θεέ μου» έκανε ο Φρανκ.

«Μερικές φορές, αναρωτιέμαι γιατί μπαίνω στον κόπο και ασχολούμαι με τη σχολή Καλών Τεχνών. Όποτε περνάω χρόνο σε εκείνη την πινακοθήκη, είναι θαρρείς και διδάσκομαι από τους μεγαλύτερους δασκάλους τέχνης στον κόσμο».

«Φαντάζομαι ότι πρέπει να την επισκεφτώ κάποτε». Ο Φρανκ δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι είχε ζήσει όλη του τη ζωή σε αυτή την πόλη και δεν γνώριζε την ύπαρξη της πινακοθήκης. Ξάφνου ένιωσε ότι ο κόσμος του ήταν πολύ μικρός.

Πλέον περνούσαν την πλατεία Πικαντίλι, κάτω από την πελώρια πινακίδα από νέον που διαφήμιζε την κόκα κόλα

και το βερμούτ Cinzano. Το κορίτσι άρχισε να μαζεύει τα πράγματά του και ο Φρανκ συνειδητοποίησε ξαφνιασμένος ότι ετοιμαζόταν να κατέβει. Για μια στιγμή, ένιωσε να κατακλύζεται από τόσο έντονα συναισθήματα, που δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Είχε ζητήσει και στο παρελθόν από κορίτσια να βγουν ραντεβού και κάποια από αυτά είχαν δεχτεί· επομένως, γιατί ένιωθε τώρα τόσο άγχος;

«Άκου, ίσως ακουστεί αγενές, αλλά—» Κόμπιασε όταν εκείνη στράφηκε να τον κοιτάξει με εκείνα τα σαγηνευτικά μάτια. «Αναρωτιόμουν μήπως θα ήθελες να πας την επόμενη Κυριακή στην Εθνική Πινακοθήκη. Εννοώ μαζί μου. Μπορείς να μου δείξεις εκείνον τον πίνακα, τον *Βάκχο και Αριάδνη* που σου αρέσει τόσο».

Εκείνη τον κοίταξε μισοκλείνοντας τα μάτια και ο Φρανκ ετοιμάστηκε για την απόρριψη.

«Γιατί όχι;» του απάντησε, και εκείνη τη στιγμή ο Φρανκ ένιωσε ότι η καρδιά του ήταν έτοιμη να σκάσει.

«Τέλεια! Αυτό είναι... Σε ευχαριστώ!»

«Αν θέλεις, μπορείς να μου τηλεφωνήσεις» του είπε. «Στο κτίριο που μένω υπάρχει τηλέφωνο και μπορείς ανά πάσα στιγμή να αφήσεις μήνυμα σε κάποιο από τα κορίτσια».

«Θα σου τηλεφωνήσω». Έβαλε το χέρι στην τσέπη του και συνειδητοποίησε ότι δεν είχε στιλό ή κάτι για να γράψει.

«Πάρε αυτό». Έβγαλε το μολύβι της και ένα εισιτήριο του αστικού λεωφορείου και σημείωσε βιαστικά τον αριθμό της στο κάτω μέρος της μικρής, ορθογώνιας κάρτας. Άπλωσε το χέρι για να του δώσει το εισιτήριο και μετά σταμάτησε, τραβώντας το πίσω. «Δεν είσαι από εκείνα τα

αγόρια που τους αρέσει να μαζεύουν τα τηλέφωνα των κοριτσιών και μετά δεν τηλεφωνούν ποτέ, έτσι δεν είναι;»

«Όχι φυσικά!» απάντησε ο Φρανκ. «Σου το ορκίζομαι. Αν θέλεις, μπορώ να σου τηλεφωνήσω απόψε και να σου τηλεφωνώ κάθε μέρα».

«Μία φορά αρκεί» είπε εκείνη, αλλά χαμογέλασε καθώς του έδινε το εισιτήριο.

Ο αντίχειρας του Φρανκ άγγιξε φευγαλέα τον δικό της καθώς το έπαιρνε και ένιωσε κάτι σαν κάψιμο.

Έβαλε το εισιτήριο στην τσέπη του σακακιού του και ετοιμάστηκε να της δώσει τη ζωγραφιά. «Σ' ευχαριστώ που μου την έδειξες. Είναι καταπληκτική».

«Αν θέλεις, μπορείς να την κρατήσεις».

«Αλήθεια; Είσαι σίγουρη;»

«Φυσικά. Είναι απλώς ένα πρόχειρο σκίτσο».

«Τότε πρέπει να σου δώσω κάτι ως αντάλλαγμα». Ψηλάφισε τις τσέπες του, αλλά το μόνο που είχε ήταν το βιβλίο *Στον δρόμο* του φίλου του. «Αν θέλεις, μπορείς να το πάρεις. Δεν είμαι σίγουρος ότι είναι του γούστου μου».

«Σ' ευχαριστώ. Είμαι περίεργη να δω πώς είναι αυτός ο κύριος Κέρουακ».

Ο τρόπος που πρόφερε το όνομά του ήταν εντελώς διαφορετικός από του Φρανκ, ο οποίος ένιωσε να κοκκινίζει ξανά.

«Θα σου το επιστρέψω όταν συναντηθούμε» είπε παίρνοντας το βιβλίο.

Το λεωφορείο πλησίαζε την πλατεία Όξφορντ και το κορίτσι σηκώθηκε για να κατέβει. Ο Φρανκ την παρακολούθησε ρουφώντας την παραμικρή λεπτομέρεια, για να

τη θυμάται μέχρι να την ξαναδεί. Ήθελε να πει κάτι βαθυστόχαστο ή αστείο, κάτι που θα την έκανε να χαμογελάει όταν θα τον θυμόταν αργότερα. Κάτι που θα μπορούσαν να το συζητάνε τα επόμενα χρόνια.

«Χάρηκα που σε γνώρισα» είπε τελικά, νιώθοντας για μια ακόμα φορά σαν αδέξιο σχολιαρόπαιδο.

«Παρομοίως, Ροκ Χάντσον. Θα τα πούμε σύντομα».

Έκανε μεταβολή και διέσχισε τον διάδρομο προς τις σκάλες, δίχως να κοιτάξει πίσω της.

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

Η Λίμπι Νίκολς φτάνει στο Λονδίνο με ραγισμένη καρδιά και τη ζωή της να έχει γίνει συντρίμια. Ο πρώτος άνθρωπος που συναντά, ο ηλικιωμένος Φρανκ, της αφηγείται ένα περιστατικό που συνέβη το 1962, όταν γνώρισε ένα κορίτσι στο λεωφορείο με τον αριθμό 88, το οποίο είχε όμορφα κόκκινα μαλλιά, σαν τα μαλλιά της Λίμπι. Είχαν κανονίσει να συναντηθούν στην Εθνική Πινακοθήκη, όμως εκείνος έχασε το εισιτήριο, πάνω στο οποίο είχε γράψει το τηλέφωνό της. Από τότε παίρνει το ίδιο λεωφορείο κάθε μέρα με την ελπίδα να τη βρει. Οι προσπάθειές του ωστόσο είναι άκαρπες.

Συνεπαρμένη από την ιστορία, η Λίμπι αναλαμβάνει δράση και, με τη βοήθεια ενός αναπάντεχου φίλου, κολλάει αφίσες σε ολόκληρη τη διαδρομή του λεωφορείου. Αρχίζει να ξεπερνάει την επιφυλακτικότητα της, κάνει καινούριες φίλιες και αφήνεται σε έναν νέο έρωτα. Όμως, με την άνοια του Φρανκ να επιδεινώνεται, οι πιθανότητες να βρουν το κορίτσι από το λεωφορείο 88 λιγοστεύουν...

«Αν αναζητάτε λίγη ελπίδα, κάτι που να σας υπενθυμίσει ότι μια τυχαία συνάντηση μπορεί να αλλάξει τη ζωή σας προς το καλύτερο, αυτό το μυθιστόρημα είναι το εισιτήριο».

USA Today

9 786180 223088
ISBN 978-618-02-2308-8

ΚΩΔ. 35283